

af den anden Klasse, kort sagt, de flyde saaledes sammen, at man ikke godt kan gjøre den foreslaaede Forstjæl. Men hvorefter skal nu Forstjællen i Tjenestetid bestemmes ifølge Lovudkastet? Den skal bestemmes efter Lodtrækning; men dersom nogenfinde den Sætning, at den høieste Ret undertiden er den høieste Uret, kan anvendes med Sandhed, saa troer jeg, at det er ved Lodtrækning. Man siger vel: Naar man lader det blinde Fatum afgjøre, hvem der skal være den Heldige, saa er det jo den høieste Ret, der væx. Ja for den, der lader den udvæde, kan det være Tilfældet, thi han slipper for enhver Stygge af Partiskhed; men om det er den høieste Ret for den, der skal bære sig for denne Afgjørelse, skal jeg lade henstaae. Jeg troer det ikke; thi ved denne Leilighed kan naturligviis den overordentlig Dygtige og Finkle ligesaa godt trække det daarlige Lod, som den mindre Dygtige og Finkle kan trække det gode. — Der findes omtalt to Generalcommandoer, og man har ordnet hele Stykken i to store Hovedgrupper, nemlig Ost og Vest for Storebelt. Jeg hørte igaar yttre af et æret Medlem, jeg troer fra Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen), at han ikke kunde finde dette ganske heldigt; maaskee huffer jeg seil — jeg noterede det ikke —, men i alt Fald indtalte han, at han fandt, at man burde stræbe hen til, at den hele Styrke kom til at samvirke under Eet og paa eet Punkt. Ja, hvor det kan lade sig gjøre, og det er tilraadeligt og naturligt, kan hans Bemærkning være fuldkomment rigtig; men da Naturen nu engang har deelt vort Land i to Grupper, finder jeg det ogsaa naturligt, at vi indrette vore Forsvarsmidler derefter. Derimod kan jeg ikke afholde mig fra at udtale, at jeg ikke anseer det for ganske rigtigt efter de oeconomicke Hensyn, som vi dog ved alle Leiligheder, og altsaa ogsaa her, bør tage, at have de mange Generaler. Jeg veed ikke, hvorfor det netop skal være Generaler, der skulle staae i Spidsen for de to Generalcommandoer; det ligger ganske rigtigt i Benværelsen: Generalcommando, at der skal staae en General i Spidsen for dem; men det ligger ikke i Sagens Natur, at det nødvendighviis skal være en General; i Fredstid kan Generalcommandoen ligesaa godt besty-

res af en Oberst som af en General. Til en Generalspost udfordres der jo større Gage og i det Hele større Udgifter, og det er naturligviis fra dette Synspunkt, at jeg betragter Sagen, thi ellers vil det i Virkeligheden være det Samme, om den Styrende hedder Oberst eller General. — Med Hensyn til Brigadestyrken skal jeg bemærke, at der forekommer mig ikke at være nogen særdeles Nødvendighed for, at alle Brigader skulle have samme Styrke, og Grunden til, at jeg antager dette, skal jeg strax nævne. I store Stater paa det store europæiske Continent, hvor man naturligviis udfører, hvorformhelst man vil, eller rettere, hvor Landsdelene ikke ere adskilte, finder jeg det rigtigt, at man lægger en vis Egalitet til Grund for Inddelingen i Brigader; men naar vi have inddeelt Landet i Brigadefreds, kan jeg ikke finde det ganske rigtigt, at man f. Ex. til een og samme Brigade har Mandskab fra Odense Amt, Svendborg Amt og tildeels Veile Amt; det forekommer mig, at man, saavidt muligt, burde holde sig til Hjemstedet, om ogsaa Egaliseringen af Brigaderne — disse reent taktiske Afdelinger — skulde komme til at lide noget derved. Brigadestyrken er, som bekendt, meget forskjellig i de forskjellige Lande; her have vi valgt det største Antal Batailloner. Bataillonerens Antal i en Brigade varierer fra fire til otte; i Frankrig og Østerrig har man fem, i Preussen sex, i England endog kun tre, i Rusland otte — hvilket er det største Antal —, kort sagt, Tallet varierer. Jeg taler ogsaa kun om den ulige Styrke af Brigaderne, hvilket jeg mener ikke vil være til Skade eller paa nogen Maade hindre den frie Anvendelse af Styrken, hvorformhelst det skal være. Bataillonerens Krigsstyrke er et andet Punkt; her kan jeg ikke ansee det for rigtigt, at man ifølge Commissionens Forslag har nedsat den fra 1,000 til 800 Mand. Jeg veed heller ikke, hvorfor den høitæredede Minister har anseet det for nødvendigt at foretage denne Nedsættelse; thi det er jo dog bekendt, at, saasnart en Armee sættes paa Krigsfod, gaaer der næsten ødelikkelig en heel Deel Mandskab til Hospitalet. Jeg skal i saa Henseende ikke anføre Noget om det ødelæggende Krimfelttog, — om dette vide vi, at der døde paa Hospitalerne af Sygdom, og ikke